

09-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা আহিছে কলিযুগৰ ৰংগমেলালৈ, এয়া বহুত ডাঙৰ ৰংগমেলা, এই ৰংগমেলাত তোমালোক চগা সমূহ (পৰবানে) অগ্নিশিখাত (শমা) বলিহাৰ হৈ পাবন হোৱা"

***প্ৰশ্ন:-** যদি সন্তানসকলৰ পুৰুষাৰ্থ এতিয়াও পৰুৱাৰ দৰে ধীৰ গতিৰ তেন্তে তাৰ কাৰণ কি?

***উত্তৰ:-** কিছূমান সন্তানৰ বিমৰ্ষ হোৱাৰ সংস্কাৰ আছে, পিতাৰ প্ৰতি বিমৰ্ষ হৈ পঢ়া এৰি দিয়ে তেতিয়া মায়াই নাকে-কাণে ধৰি লয় সেইবাবে পুৰুষাৰ্থত আগ নাবাঢ়ে। পৰুৱাৰ দৰে ধীৰ গতিৰ হৈয়ে থাকি যায়। সন্তানসকলৰ মুৰুলীধৰ হোৱাৰ চখ থাকিব লাগে। শূনি উঠি আনকো শূন্য লাগে। ফলাফল দিব লাগে। যি সন্তানে মুৰুলী খতি কৰে, যাৰ পঢ়াৰ প্ৰতি গুৰুত্ব নাই, তেওঁ কেতিয়াও ভাগ্যৱান হ'ব নোৱাৰে।

***গীত:-** ৰংগমেলাত জ্বলি উঠিল অগ্নিশিখা... (মেহ্‌ফিল্‌মে' জল উঠি শমা).....

ওম্ শান্তি। পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱক অগ্নিশিখা (শমা) বুলিও কোৱা হয়। নাম বহুত দি দিয়াৰ কাৰণে মনুষ্য মূৰ্ছিত হৈ গ'ল। আত্মাও জ্যোতি স্বৰূপ। এতিয়া তোমালোক জ্বলন্ত জ্যোতি হৈ আছা। শমাৰ (শিৱ) আগমন হৈছে। এই ৰংগমঞ্চতো বহুত বিশাল। কোনোবাতো আহি পিতাৰ হয়। পিতাৰ হৈ জীৱিত অৱস্থাতে বলিহাৰ হয়। দেহ-অভিমান এৰি দিয়াৰ লগে লগে তোমালোকো মৰিলা আৰু তোমালোকৰ কাৰণে দুনিয়াও মৰি গ'ল। তোমালোক কোন? আত্মা। আত্মাই শৰীৰ এৰি দিয়ে। তেতিয়া গোটেই দুনিয়া সেই আত্মাৰ কাৰণে যেন মৰি গ'ল। এতিয়া পিতাইও কয়- নিজকে আত্মা বুলি ভাব। আমিহো পিতাৰ হওঁ। দেহ-ভাব আতৰাই দিব লাগে। মনুষ্য মৰিলে দেহৰ সৈতে সকলো পাহৰি যায়। ভাবে শৰীৰ এৰিলে যেতিয়া সম্বন্ধও চিঙিল। শৰীৰৰ লগতেই সম্পৰ্ক। তোমালোক শৰীৰ থকা সত্ত্বেও অশৰীৰী হৈ থকা কিয়নো তোমালোকৰ সম্বন্ধ এতিয়া পিতাৰ লগত গঢ়ি উঠিল। তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাবলৈ পিতাইও শৰীৰ ধাৰণ কৰিছে। ৰংগমঞ্চলৈ আহিছে। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবাই সম্পূৰ্ণকৈ জানে, কোনোবাই আধা, কোনোবাইটো একোৱেই নাজানে। পিতাই কয় মই এই ৰচনালৈ আহিছো। এই কথাবোৰ মনুষ্যইহে বুজি পাব। ভাৰতবাসীয়ে জানে শিৱজয়ন্তীও আছে। শিৱ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁ নিশ্চয় আহে, মন্দিৰো আছে। মন্দিৰটো অনেক সাজে। যিদৰে যীশুখ্ৰীষ্ট এজনেই আছিল, তেওঁৰ স্মৃতিত কিমান জড় চিত্ৰ বনাইছে। এয়াও পৰমপিতা পৰমাত্মা, যাক পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰ মন্দিৰ আছে।

এতিয়া এয়া হৈছে পতিত দুনিয়াৰ ৰংগমেলা, পাছত হ'ব পাৱন দুনিয়াৰ ৰংগমেলা। পাৱন দুনিয়ালৈতো তেওঁ নাহে। পাৱন দুনিয়াৰ ৰংগমেলা বহুত সৰু হয় আৰু সুখী হৈ থাকে সেইকাৰণে তালৈ অহাৰ দৰকাৰ নাই। আহিব লাগে ডাঙৰ ৰংগমেলালৈ। তেওঁৰ নামেই হৈছে পতিত পাৱন। এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া, আকৌ পাৱন দুনিয়াও আছে। সেই নতুন দুনিয়াত নিশ্চয় বহুত কম সংখ্যক থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে সঁচা সেৱা কৰে। সঁচা সেৱাৰ প্ৰমাণো পোৱা যায়। গতিকে পিতা ৰংমেলালৈ আহিছে। তেওঁ হৈছে পতিতক পাৱন কৰোঁতা। কোৱা হয় চেৰিটি বিগেন্‌চ এট হোম (হিতৈষীতা ঘৰ খনৰ পৰাই আৰম্ভ হয়)। ভাৰত অবিনাশী পিতাৰ অবিনাশী জন্ম স্থান। মনুষ্যই পাহৰি গ'ল - শিৱবাবা কেতিয়া আহিছিল? তেওঁকেই পতিত পাৱন বুলি কোৱা হয়। আহেও পতিত শৰীৰত। তেওঁৰ মহিমা কিমান শ্ৰেষ্ঠ - শিৱায়ে নমঃ। তোমালোকৰ মহিমাও অপৰিসীম। বৈকুণ্ঠৰ কেনেকৈ স্থাপনা কৰে, যি

বৈকুণ্ঠৰো মহিমা অপৰিসীম। তোমালোক সন্তানসকলেই এইটো জানা আৰু এনেকুৱা বৈকুণ্ঠলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। কিন্তু তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ বহুত ঠাণ্ডা পৰৱৰ্তী গতিৰ দৰে দেখা যায়।

মায়াই কাৰোবাৰ নাকে-কাণে ধৰি থাকে। কাকোৱেই এৰি নিদিয়। ভাবেও এনেকুৱা শিৱবাবাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিম। যিদৰে পত্নীয়ে পতিক কিমান স্মৰণ কৰে, এওঁতো পতিৰো পতি, বাবা হয়। এনেকুৱা বাবাক কিমান স্মৰণ কৰিব লাগে, এনেকুৱা বাবাৰ আমি কিমান মহিমা কৰো, গীত আদিতো শিৱবাবাৰ কিমান মহিমা কৰা হয়। তোমাৰ মহিমা অপৰিসীম। ইমান মহিমা কয় গোৱা হয়, কিবা কাৰণতো থাকিব নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে বাবাইহে ভাৰতক স্বৰ্গ বনায়। ভাৰতক কিমান উচ্চ বনায়। ৰাৱণে আকৌ নীচ বনাই দিয়ে। পিতাই আহি সুখী বনায়। নৰকক সৰগ বনাই দিয়ে। এনেকুৱা পিতাক কোনেও নাজানে। পতিততো গোটেই দুনিয়াই হয়। যদিও অশোক হোটেলৰ সুখ আদি আছে কিন্তু এই সকলোতো অলপ সময়ৰ কাৰণে। এয়া হৈছে মৃগতৃষ্ণা তুল্য ৰাজ্য। পা-পইচাৰ সমানো ইয়াত সুখ নাই, দুখেই দুখ। সত্যযুগত ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা কিমান সুখী হৈ থাকে। এতিয়াতো কিমান দুখী। কিমান ঘোচ খায়, কিমান পাপ আদি কৰে। ভাৰত দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ আছিল। ভাৰতৰ মহিমা অতি মহান, যিটো এতিয়া তোমালোকে জানা। ভগৱানৰ মহিমা গায়। স্মৰণ কৰে কিন্তু নাজানে। হেৰ', ভগৱান বুলি কোৱা যেতিয়া ভগৱানৰ পুৰা নাম নালাগিব জানো। তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ। তেওঁৰে সকলো মহিমা।

মনুষ্যই তেওঁৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কালক নাজানে। কৈ দিয়ে তেওঁৰ নাম, ৰূপ নাই। কোৱাও হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা পৰমধামৰ নিবাসী। নাম, ৰূপ, দেশৰ কথা কোৱাও হয় কিন্তু দেহ-অভিমান থকাৰ বাবে তেওঁক মনত নেপেলায়। মনত পেলায় যদিও সেয়া একো নুবুজাকৈয়ে। গায়ন কৰে - তুমি মাতা-পিতা, আমি সন্তান তোমাৰ.....। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে লৌকিক মাতা-পিতাতো আছে নহয় জানো, পিছে এওঁলোক কেনেকুৱা মাতা-পিতা? পিতাই কেনেকৈ সৃষ্টি ৰচনা কৰে, কেনেকৈ মুখ-বংশাৱলী ৰচনা কৰি তেওঁলোকক ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰদান কৰে - এইবোৰ কথা তোমালোকে জানা, অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসাৰেহে জানে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি আমাক পঢ়ায়। শিৱ বাবাৰেই ইমান শ্ৰেষ্ঠ মহিমা আছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকাই আমাক বৈকুণ্ঠৰ মালিক বনায়। নিশ্চয় ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী প্ৰথমে-প্ৰথমে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বগৈ। জগত অম্বা আৰু জগত পিতা বহি আছে। তেওঁলোকেই বিশ্বৰ মালিক হ'ব। তেওঁলোকৰ সৈতে কুমাৰ-কুমাৰীও আছে। এই দিলৱাৰা মন্দিৰ কিমান ভাল দৰে বনাই থোৱা আছে। এই মন্দিৰ আদিতো প্ৰথমৰে পৰা সাজি থোৱা আছে। এতিয়া আমি তাৰ লগত নিজকে তুলনা কৰো। এই গোটেই মন্দিৰটো আমাৰেই সোঁৱৰণী।

গতিকে এই শিৱায়ে নমঃ গীতটি নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। দুই চাৰিটা উচ্চ মানদণ্ডৰ গীত ৰাখি থোৱা উচিত। এই বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায় - অন্তৰে কয় বাবাৰ স্মৃতিত থাকি খাওঁ কিন্তু পাহৰি যাওঁ। তেওঁতো কয় - মই অভোক্তা হওঁ। তেওঁ এইটো নাজানে যে এয়া ভালনে বেয়া। পিতাই কয় মই আহোৱেই তোমালোক সন্তানসকলক পতিতৰ পৰা পাৱন বনাবলৈ কয়নো ৰাৱণে তোমালোকৰ ওপৰত জয় প্ৰাপ্ত কৰি লৈছে। এতিয়া পুনৰ ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগিব। ৰাৱণে তোমালোকক কড়ি তুল্য কৰি দেউলীয়া কৰি দিয়ে। ভাৰতৰ এতিয়া দেউলীয়া অৱস্থা নহয় জানো। পুনৰ তোমালোকক পৱিত্ৰ বনাওঁ। মনুষ্যৰ বুদ্ধি অপৱিত্ৰ হৈ যায়। এই শিৱায় নমঃ গীতটি বহুত ভাল, মুখ্যত তেওঁৰ মহিমা আছে। তাৰ পিছত ভাৰতৰ মহিমা। ভাৰত আচৰিত আছিল। গোৱাও হয় যে স্বৰ্গ আছিল। হীৰা-অলংকাৰৰ মহল আছিল। সেই মহল আদি ক'লৈ গ'ল। মায়াই কেনেকৈ প্ৰৱেশ কৰিলে? সত্য যুগত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ধৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ, কৰ্মও শ্ৰেষ্ঠ আছিল। ভ্ৰষ্ট কৰ্ম কৰাওঁতা মায়া তাত নাথাকে। আৰু ইয়াত কৰা পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰালঙ্ঘনই তাত তোমালোকে

পোৱা। তোমালোক দুখী হোৱাৰ কোনো কথা নাথাকে। পাপ কৰাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। ইয়াত টকা-পইচাৰ কাৰণে কিমান পাপ কৰে। তাততো বহুত ধন থাকে। বেহদৰ (অসীমৰ) ৰাজ্য নহয় জানো। গোৱা হয় ভাৰত দৈৱী ৰাজস্থান আছিল। যেতিয়া দৈৱী ৰাজস্থান আছিল তেতিয়া দেৱী-দেৱতাসকলৰ ধৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ আছিল। পিতা আহি শ্ৰেষ্ঠ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। তোমালোকে জানা - আমি শ্ৰেষ্ঠ হৈ আছো, গতিকে কোনো পাপ কাম কৰিব নালাগে। ভয় থাকিব লাগে। ভাল-ভাল সন্তানকো মায়াই নাকত ধৰি পাপ কৰাই দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে জানা ৰংগমেলালৈ পিতা আহিছে, কেনেকৈ মুখ-বংশাৱলী বনাই তেওঁলোকক শ্ৰেষ্ঠ বনায়। নিশ্চয় শৰীৰ ঋণত ল'ব লাগিব। কোৱা হয় মই সাধাৰণ শৰীৰত আছো। এওঁ নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে, মই কওঁ। এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰখা হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰতেই প্ৰৱেশ কৰোঁ কিয়নো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰিব লাগে। এনে নহয় যে বৌদ্ধি, ইছলামী বা শিখৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিম। বাবাই কয় মই সেই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব লাগে যি প্ৰথমে সূৰ্যবংশী শ্ৰী নাৰায়ণ আছিল আকৌ তেওঁকেই বনাওঁ। এওঁ নিজৰ জন্মক নাজানে। এয়া হ'ল জ্ঞান কাণ্ড। জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। তাত আকৌ ভক্তিৰ নাম চিহ্ন নাথাকে। জ্ঞান মাৰ্গ, ভক্তি মাৰ্গ বুলি কোৱা হয়। আধাকল্প ভক্তি কাণ্ড আৰু আধাকল্প জ্ঞান কাণ্ড চলে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পতিত হ'বলগীয়াই হয়। সন্তানসকলক ভাল ভাল ৰহস্য বুজোৱা হয়। গোৱাও হয় ভগৱান আহি ভক্তসকলক লগত লৈ যায়। পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে - বাবা আহা, মায়া ৰূপী বান্ধোনৰ পৰা আহি মুক্ত কৰা, আমাক মুক্তি দিয়া। যি মিত্ৰ-সম্বন্ধী আদি আছে সকলোকে মুক্ত কৰে। পিছত তাত দৈৱী মাঁ-পিতা পাবা। তোমালোক দেৱী-দেৱতা হৈ যাবা। তোমালোক আত্মাসকল পৱিত্ৰ হৈ যাবা। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকল পতিত হৈ গৈছা, আকৌ পৱিত্ৰ হ'বা। অনেক প্ৰকাৰৰ চিত্ৰ আছে, কিন্তু তেওঁলোকৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে একো নাজানে। যেনেকৈ পুতলাৰ পূজা কৰে। মইতো কোনো স্ত্ৰী-পুৰুষ ৰূপী পুতলা নহয়, মইতো নিৰাকাৰ। স্ত্ৰী-পুৰুষ ৰূপী পুতলা হৈছে মানুহ, মই নহওঁ। মোক নিৰাকাৰ বুলিয়ে কোৱা হয়। তোমালোক স্ত্ৰী-পুৰুষ ৰূপী পুতলা এতিয়া বহুত দুখী, বৈকুণ্ঠত তোমালোক বহুত সুখী আছিল। সুখৰ মহিমা অপৰিসীম। কিন্তু সন্তানসকলে ক্ষণে ক্ষণে পাহৰি যায়, বিমৰ্ষ হৈ পৰে। ব্ৰাহ্মণসকলৰ মাজতো বহুতে বিমৰ্ষ হয়। বিমৰ্ষ হৈ প্ৰাপ্তিকে এৰি দিয়ে। হেৰ' তোমালোকে পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে নহয় জানো! এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন, এয়া হৈছে পঢ়া। বাবাই বহুত সহজকৈ বুজাইছে। যদি তোমালোকে সেৱাকেদ্রলৈ আহিব নোৱাৰা, কোনো কথা নাই, মুৰুলী খুজি আনি পঢ়িব পাৰা। ইয়াত লোকচানৰ কোনো কথা নাই। বাকী হয়, পুৰুষাৰ্থ কৰি সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগিব। সেৱা কৰাৰ যদি প্ৰমাণেই দিব নোৱাৰা তেন্তে মুৰুলী পঠিয়ালে কি হ'ব? মুৰুলী পঢ়া হয় ধাৰণা কৰিবলৈ। যদি এখন কাণেৰে শুনি আন খনেৰে উলিয়াই দিয়া তেন্তে কি কৰিব পাৰিবা? বাবাক মনতেই নেপেলায়। কোনো পাপ কৰিলে বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যায়। পিতাই একো নকৰে। পিতাইতো বুজায় - তোমালোক বহুত মিঠা হ'ব লাগে, কাকোকে দুখী নকৰিবা। অন্তিমত তোমালোক সন্তানসকল বহুত মিঠা, পিতাৰ দৰে হৈ যাবা। তাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সোধা - কাকো আমনিতো নকৰো? আমাৰ ওপৰত কোনো ৰুষ্টতো নহয়? এনেয়েতো বাহিৰৰ সকল বহুত ৰুষ্ট হ'ব।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণসকলে নিতৌ মুৰুলী শুনিব লাগে। মুৰুলী নুশুনিলে ধাৰণা কেনেকৈ হ'ব? যদি মুৰুলী নুশুনে তেন্তে বুজিব লাগে যে - তেওঁ ভাগ্যশালী নহয়। মুৰুলী কেতিয়াও খতি কৰিব নালাগে। ব্ৰাহ্মণীসকলেও মুৰুলী শিৱবাবাৰ পৰাই পায়। তেওঁৰ সৈতে সম্বন্ধ ৰাখিব লাগে। পোনপটীয়াকৈ মুৰুলি বাৰু পঠিয়াব কিন্তু নিজৰ সমান বনাইয়ো দেখুওৱাচোন। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। পিতাৰ স্মৃতি আনকো দি থাকা। খবৰ দিলেহে বুজা যাব নহ'লে কেনেকৈ বুজা যাব যে পিতাৰ সেৱা কৰি আছা? সেৱাৰ প্ৰমাণ নিশ্চয় লাগে। মুৰুলীধৰ হোৱাৰ নিচা থাকিব লাগে। টেপ ৰেকৰ্ডাৰো (tape recorder) মুৰুলীধৰ হয় নহয় জানো। ই যথার্থ মুৰুলী শুনাৰ পাৰে। তোমালোকে জানো

শুনাৰ নোৱাৰিবা। গতিকে কি কৰা উচিত? অন্যৰ কল্যাণৰ কাৰণে টেপ ৰেকৰ্ডাৰ মেচিন দিব লাগে। অনেকে যেতিয়া শুনিব দিওঁতাজনে ইয়াৰ বহুত ফল পাব। তেৱেঁই আনি দিব যিয়ে ইয়াৰ ৰহস্য বুজি পাব। এই মুৰুলী শুনিয়েই তোমালোকে ৰজাৰ পদ পোৱা। অন্য কাৰোবাৰ ভাষণ শুনিলে জানো স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা? নতুবা মনুষ্যৰ পৰা দেৱী-দেৱতা জানো হ'বা। এইটো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দান কৰিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে অনেকৰ কল্যাণ হয়। টেপ ৰেকৰ্ডাৰ দিয়া বা ঘৰ সাজি দিয়াতো কিমান ভাল সেৱা। সন্তানসকলে বহি সেৱা কৰিব। ঘৰ তথাপি তোমাৰেই হৈ থাকিব, তাৰ ফল তোমালোকে পাব। তাত (সত্যযুগত) ইয়াৰ প্ৰতিদান হিচাপে ডাঙৰ ডাঙৰ মহল পাই যাব। সেই সময়ো আহিব যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বহুত ঘৰ পাব। চৰণত পৰি যাচিব। ঘৰ আদিও আমি কি কৰিম? আমিহে কেৱল সেৱা কৰিব লাগে। ঘৰ লোৱা পিছে এনেয়ে পইচা কয় ভৰিব লাগে – এওঁ পাকৈত সদাগৰ। বুদ্ধিমান সদাগৰ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) শৰীৰত থাকিও সকলোৰে পৰা সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি অশৰীৰী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বুদ্ধিৰে সকলো পাহৰি যাব লাগে।
- (2) পুৰুষাৰ্থ কৰি সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে। মুৰুলী শুনিব তথা পঢ়িব লাগে - ধাৰণ কৰিবৰ কাৰণে। এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিব নালাগে।

***বৰদান:-** নিমিত্ত আৰু নম্ৰতাৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা সেৱাত তীব্ৰ (fast) আৰু প্ৰথম (first) নম্বৰ লগুঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা

সেৱাত আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগতে যদি নিমিত্ত আৰু নম্ৰতাৰ বিশেষত্ব স্মৃতিত থাকে তেনেহ'লে সফলতা স্বৰূপ হৈ যাব। যিদৰে সেৱাত দৌৰা-দৌৰি কৰাত পাকৈত হোৱা তেনেকৈ এই দুটি বিশেষত্বতো পাকৈত হোৱা, ইয়াৰ দ্বাৰা সেৱাত তীব্ৰ আৰু প্ৰথম নম্বৰত আহি যাব। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত মৰ্যাদা ৰেখাৰ ভিতৰত থাকি, নিজকে আত্মিক সেৱাধাৰী বুলি ভাবি সেৱা কৰা তেতিয়া সফলতামূৰ্ত হৈ যাব। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহ'ব।

***গ্লোগান:-** যিয়ে বুদ্ধিৰ দ্বাৰা সদায় জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰে তেৱেঁই সঁচা পৱিত্ৰ হংস।

!!ওম শান্তি!!
